

нѣкога дѣното му. Параходътъ вжтрѣ билъ много широкъ и добрѣ украсенъ. Освѣнъ стаитѣ, въ които пжтницитѣ и моряцитѣ живѣяли, имало грамадни салони, гостилници, дѣто хората се хранѣли, имало кафенета и бирарии, театъръ, градини за разходка, гимнастически салони, бани и плавателни басейни; имало библиотеки, читалища и разни други нѣща. И за това този параходъ приличалъ на градъ съ жителитѣ му (мжже, жени, дѣца), улицитѣ му, кжщитѣ и зданията, градинитѣ и т. н.

За да покажатъ, че този параходъ нѣма равенъ на себе си, по сила и голѣмина, нарекли го „Титаникъ“ (Titanic).¹⁾

И тъй, Титаникъ бѣ свършенъ скоро, пуснатъ въ морето и винаги прѣпълненъ отъ пжтници, почна лудо да тича по Атлантически океанъ между Европа и Америка съ цѣлъ да надвари всички други кораби, за което бѣ обѣщана награда отъ едно дружество. Понеже Титаникъ бѣ най-богато украсенъ и нареденъ, пжтницитѣ особено богаташитѣ, тичаха да пжтуватъ най-много съ него, още повече когато казаха, че морскитѣ вълни никакъ не могатъ да го люлѣятъ, па и не е възможно никога да потъне. Всички казваха, че той е най-сигурния и най-бързия параходъ.

Ала всичко това не излѣзе така добрѣ, както добрѣ се е мислило.

¹⁾ Нашитѣ четци знаятъ отъ старата гръцка история, кои се наричали титани. Титанитѣ сж шесть синове и шесть дѣщери, родени отъ бога Урана и жена му Хея. Сетнѣ обаче титанитѣ се разсърдили за нѣщо на бога Зевса и му отворили война. За да надвиятъ на Зевса, титанитѣ грабѣли отъ земята планинитѣ и ги хвърляли като топка върху Зевса на небето. Но той разсърденъ, пушкаръ върху тѣхъ отъ облацитѣ гръмъ и свѣтковици, та ги поразилъ съвършено.